

ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

13. září 2005 *

Ve věci T-72/04,

Sonja Hosman-Chevalier, úřednice Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Bruselu, zastoupená J.-R. García-Gallardem Gil-Fournierem, E. Woutersem a A. Sayaguésem Torresem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené J. Currellem a M. Velardo, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 29. října 2003, kterým se žalobkyni zamítá nárok na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i na příspěvky s ním související,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(první senát),

ve složení J. D. Cooke, předseda, R. García-Valdecasas a V. Trstenjak, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: I. Natsinas, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. dubna 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- 1 Článek 69 služebního řádu úředníků Evropských společenství, ve znění použitelném v projednávaném případě (dále jen „služební řád“) stanoví, že příspěvek za práci v zahraničí je ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě, na nějž má úředník nárok.

- 2 Článek 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu stanoví, že příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi je poskytován:

„a) úředníkům:

- kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnání,

a

- kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

[...]“

- 3 Článek 5 odst. 1 první pododstavec přílohy VII služebního řádu stanoví, že příspěvek na zařízení ve výši dvou měsíčních základních platů v případě úředníka, který má nárok na příspěvek na domácnost, nebo jednoho měsíčního základního platu

v ostatních případech se vyplácí úředníkovi v trvalém služebním poměru, který splňuje podmínky pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí, nebo který prokáže, že byl nucen změnit místo svého bydliště, aby splnil povinnosti vyplývající z článku 20 služebního řádu. Konečně na základě čl. 10 odst. 1 prvního pododstavce přílohy VII služebního řádu, má úředník, pokud prokáže, že musí změnit místo bydliště, aby splnil požadavky článku 20 služebního řádu, po uvedené dobu nárok na denní příspěvek.

Skutkový základ žaloby

- 4 Žalobkyně rakouské státní příslušnosti do 14. května 1995 studovala a pracovala v Rakousku. Od 15. května 1995 do 17. března 1996 pracovala v Belgii pro Verbindungsbüro des Landes Tyrol, kancelář Spolkové země Tyrolsko, se sídlem v Bruselu.
- 5 Od 18. března 1996 do 15. listopadu 2002 byla žalobkyně jedním ze zaměstnanců Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii v Bruselu. V této pozici pracovala nejprve pro Verbindungstelle der Bundesländer (dále jen „VB“), styčnou kancelář spolkových zemí, a poté pro Österreichischer Gewerkschaftsbund (dále jen „ÖGB“), spolek rakouských odborů.
- 6 Dne 16. listopadu 2002 se žalobkyně ujala svých povinností v Komisi v postavení úřednice. Doba pěti let uvedená v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu za účelem přiznání příspěvku za práci v zahraničí, nazvaná „referenční doba“, byla stanovena na období mezi 16. květnem 1997 a 15. květnem 2002.

- 7 Sdělením ze dne 8. dubna 2003 bylo žalobkyni Generálním ředitelstvím (GŘ) pro správu a zaměstnance Komise oznámeno, že jí nemůže být přiznán nárok na příspěvek za práci v zahraničí.
- 8 Dne 7. července 2003 žalobkyně na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu podala stížnost proti tomuto sdělení ze dne 8. dubna 2003. Elektronickou poštou ze dne 14. srpna 2003 a faxem ze dne 11. září 2003 žalobkyně předložila dva dodatky k této stížnosti.
- 9 Sdělením ze dne 29. října 2003, o kterém se žalobkyně dozvěděla dne 3. listopadu 2003, orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „oprávněný orgán“) zamítl stížnost žalobkyně.
- 10 Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že příspěvek za práci v zahraničí a příspěvky s ním související byly žalobkyni zamítnuty zejména z toho důvodu, že profesní činnost vykonávaná žalobkyní v Bruselu během referenční doby nebylo možno považovat za „práci konanou pro některý jiný stát“ ve smyslu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Oprávněný orgán se domníval, že byla-li pravda, že se VB nacházela v prostorách Stálého zastoupení Rakouské republiky, přesto byla odlišným autonomním útvarem pocházejícím ze spolkových zemí, pověřeným hájit jejich zájmy, a nikoliv zájmy spolku (spolkový stát). Pokud jde o OGB, dokumenty předložené žalobkyní, a zejména její pracovní smlouva, nezmiňují žádný vztah k Rakouské republice, což je důvodem, proč ani práce vykonávaná pro OGB nemohla být považována za práci konanou pro tento stát.

Řízení a návrhy účastníků řízení

- 11 Návrhem došlým kanceláří Soudu dne 20. února 2004 podala žalobkyně tuto žalobu.

- 12 Dne 10. června 2004 Soud na základě čl. 47 odst. 1 jednacího řádu rozhodl, že druhá výměna písemných podání není nutná, neboť spis byl dostatečně úplný, aby účastníkům řízení umožnil rozvinout jejich žalobní důvody, důvody obrany a argumenty během ústní části řízení, k čemuž se žalobkyně nijak nevyjádřila.

- 13 Na základě zprávy soudce zpravodaje se Soud (první senát) rozhodl zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření Soud vyzval žalobkyni, aby předložila některé dokumenty. Žalobkyně této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.

- 14 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty při jednání konaném dne 5. dubna 2005. Během tohoto jednání a z titulu organizačních procesních opatření Soud rozhodl založit do spisu věci žalobní odpovědi a dupliky předložené Komisí ve věci T-83/03, Salazar Brier v. Komise. Účastníci řízení byli vyslechnuti stran těchto dokumentů.

15 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí ze dne 29. října 2003, kterým jí byl zamítnut nárok na příspěvek za práci v zahraničí a na příspěvky s ním související;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

16 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

- uložil žalobkyni náhradu vlastních nákladů řízení.

K předmětu sporu

17 Ačkoliv návrh žalobkyně směřuje ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 29. října 2003, kterým byla zamítnuta stížnost předložená dne 7. července 2003 na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu proti rozhodnutí ze dne 8. dubna 2003, projednávaná žaloba v souladu s ustálenou judikaturou předkládá Soudu akt, který žalobkyni zkrátil na jejích právech a proti kterému byla podána stížnost (rozsudek Soudu ze dne 9. července 1997, Echaux Brigaldi a další v. Komise, T-156/95, Recueil FP, s. I-A-

171 a II-509, bod 23, a rozsudek Soudu ze dne 15. prosince 1999, Latino v. Komise, T-300/97, Recueil FP, s. I-A-259 a II-1263, bod 30). Z toho vyplývá, že projednávaná žaloba směřuje rovněž ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 8. dubna 2003, kterou se žalobkyni zamítá nárok na příspěvek za práci v zahraničí a na příspěvky s ním související.

Právní otázky

- 18 Žalobkyně na podporu své žaloby uplatňuje tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení skutkového stavu. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Konečně třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení.
- 19 Nejprve je namístě přezkoumat druhý žalobní důvod, který vychází z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

K druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu

Argumenty účastníků řízení

- 20 Žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení tím, že tvrdila, že práce uskutečněná pro VB a OGB na Stálém zastoupení Rakouské

republiky při Evropské unii nemohla být kvalifikována jako „práce konaná pro některý jiný stát“ ve smyslu výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

- 21 Zaprvé žalobkyně uplatňuje, že se Komise dopustila chybného výkladu konceptu státu stanoveného ve výjimce stanovené v článku 4 přílohy VII služebního řádu. Žalobkyně pracovala pro Rakouskou republiku, a to nezávisle na instituci, se kterou měla smluvní vztah. Žalobkyně připomíná, že služební řád zavádí jako výjimku při vzetí v úvahu referenční doby okolnosti vyplývající z „práce konané pro některý jiný stát“. Není tedy důležité, že je práce vykonávána pro ministerstvo nebo jinou správní instituci, neboť rozhodujícím prvkem je to, že práce je vykonána pro některý jiný stát. Podle žalobkyně, jestliže byla nejen Rakouskou republikou, ale i Belgickým královstvím považována za administrativně technickou pracovníci Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii, Komise neměla přijmout odlišné rozhodnutí.
- 22 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že tvrzení Komise, podle kterého Stálé zastoupení Rakouské republiky pouze poskytovalo přístřeší institucím – VB a OGB, které byly zcela nezávislé na tomto státu, odporuje stanovisku, kterého se sama Komise držela až do současnosti ohledně práce konané pro stálé zastoupení. Všichni zaměstnanci VB a OGB byli Stálým zastoupením Rakouské republiky akreditováni u belgického protokolu. VB plnila povinnosti, které na ni byly delegovány Rakouskou republikou na základě její ústavy. OGB byla součástí rakouských sociálních partnerů a účastnila se přípravy právních předpisů státu tím, že poskytovala své stanovisko k návrhům právních předpisů nebo jiných politických záměrů, což bylo důvodem, proč byli její zaměstnanci začleněni do stálého zastoupení a podřízeni rakouskému velvyslanci. Žalobkyně tedy dovozuje, že práce uskutečněná pro VB a OGB v rámci Stálého zastoupení Rakouské republiky měla být považována za „práci konanou pro některý jiný stát“ ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

- 23 Komise tvrdí, že žalobní důvod musí být zamítnut, neboť období, kdy byla uskutečněna práce pro VB a OGB, nemohou být považována za „práci pro některý jiný stát“ pro účely výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.
- 24 Komise tvrdí, že výraz „práce konaná pro některý jiný stát“ musí být vykládán autonomně ve vztahu k různým vnitrostátním právním předpisům, aby bylo zabráněno odlišnostem, jak Soudní dvůr potvrdil v rozsudku ze dne 31. května 2001 D a Švédsko v. Rada (C-122/99 P a C-125/99 P, Recueil, s. I-4319, bod 11). Takový přístup je třeba sledovat zejména proto, aby bylo zabráněno rozdílnému zacházení, které by mohlo nastat mezi osobami zaměstnanými tímž orgánem, pokud by tento údaj měl být chápán jako odkaz na různé vnitrostátní právní předpisy. Striktní výklad předložený Komisí je v souladu s *ratio legis* článku 4 přílohy VII služebního řádu. Naopak výklad žalobkyně vede k tomu, že za stát by měly být považovány všechny veřejnoprávní nebo soukromoprávní útvary, na které ústřední vláda přenesla vnitřní pravomoci, což nebylo záměrem zákonodárce Společenství. Zákonodárce odkázal na pojem „stát“, ačkoliv již v té době existovaly státy se spolkovým uspořádáním, což znamená, že pokud by v dotčeném ustanovení hodlal rozšířit tento pojem a zahrnout politické rozdělení na nižší úrovni nebo územní celky, učinil by tak výslovně.
- 25 Co se týče práce uskutečněné pro VB, Komise zdůrazňuje, že je-li pravda, že rakouské spolkové země mají vlastní rozsáhlé pravomoci, které jsou na ně přeneseny přímo ústavou, neznamená to, že spolkové země jsou státy ve smyslu výjimky stanovené v článku 4 přílohy VII služebního řádu. Podle Komise může být za práci konanou pro některý jiný stát považována pouze práce uskutečněná orgánem, jehož činnost ovlivňuje celé území státu. To není případ spolkových zemí, jejichž posláním je výkon jejich pravomocí na jejich území a v každém případě v zájmu pouze jejich území. Mimoto žalobkyně nemůže ze skutečnosti, že během práce pro VB měla diplomatický statut, vyvozovat, že tento orgán má povahu státu. Neměla opravdový diplomatický statut, ale statut administrativně technické pracovnice a kromě toho ani netvrdí, že měla diplomatický statut ve smyslu Vídeňské úmluvy ze dne

18. dubna 1961 o diplomatických stycích, ale pouze některé výhody vyplývající z tohoto statutu.

- 26 Pokud jde o práci uskutečněnou pro OGB, Komise má za to, že tento orgán zastupuje výlučně soukromé zájmy.

Závěry Soudu

- 27 Podle ustálené judikatury je důvodem příspěvku za práci v zahraničí vyrovnání zvláštních nákladů a nevýhod vyplývajících ze stálého výkonu služebních povinností v zemi, ke které úředník před svým nástupem do služebního poměru neměl žádný trvalý vztah (rozsudek Soudu ze dne 30. března 1993, Vardakas v. Komise, T-4/92, Recueil, s. II-357, bod 39; rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 1995, Diamantaras v. Komise, T-72/94, Recueil FP, s. I-A-285 a II-865, bod 48, a rozsudek Soudu ze dne 28. září 1999, J v. Komise, T-28/98, Recueil FP, s. I-A-185 a II-973, bod 32). Aby mohl být vytvořen takový trvalý vztah, a úředník tak byl připraven o nárok na příspěvek za práci v zahraničí, zákonodárce vyžaduje, aby úředník po dobu pěti let na území státu, na jehož území se nachází místo, kde je zaměstnán, neměl ani bydliště, ani zde nevykonával své hlavní povolání (výše uvedený rozsudek Diamantaras v. Komise, bod 48).
- 28 Je rovněž namístě připomenout, že v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu je stanovena výjimka ve prospěch úředníků, kteří konali práci pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci v referenční době pěti let končící šest měsíců přede dnem, kdy se ujímají svých služebních povinností. Důvodem této výjimky je skutečnost, že za takových podmínek tito úředníci nemohou být považováni za osoby, které si vytvořily trvalý vztah k zemi, na jejímž území se nachází místo, kde jsou zaměstnány, z důvodu přechodné povahy jejich vyslání do této země (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. ledna 1981, Vutera v. Komise, 1322/79, Recueil, s. 127, bod 8, a rozsudek Soudního dvora ze dne 2. května 1985, De Angelis v. Komise, 246/83, Recueil, s. 1253, bod 13).

- 29 Otázkou, která se nabízí, je určení, zda musí být práce, kterou žalobkyně vykonávala v rámci Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii v Bruselu během referenční doby, považována, jak tvrdí žalobkyně, za práci konanou pro stát ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Pojem stát, uvedený v tomto článku, se týká pouze státu jakožto právnické osoby a unitárního subjektu mezinárodního práva a jeho vládních institucí.
- 30 Není zpochybnováno, že práce vykonávaná pro takové orgány, jako stálé zastoupení členského státu při Evropské unii nebo velvyslanectví státu, je považována za práci konanou pro stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.
- 31 V projednávaném případě ze spisu vyplývá, že žalobkyně pracovala v rámci Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii v Bruselu jako jedna ze zaměstnanců tohoto zastoupení během celé referenční doby od 16. května 1997 do 15. května 2002.
- 32 Potvrzení Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii ze dne 7. srpna 2002 tak dosvědčuje, že žalobkyně „byla od 18. března 1996 administrativně technickou pracovnící Stálého zastoupení Rakouské republiky při Evropské unii“, tedy během celé referenční doby.
- 33 Dopis Stálého zastoupení Rakouské republiky ze dne 9. března 1996 adresovaný Ministerstvu zahraničních věcí, obchodu a rozvojové spolupráce Belgického království potvrzuje, že toto zastoupení požádalo belgické orgány o vydání zvláštního průkazu totožnosti na jméno žalobkyně z důvodu nástupu žalobkyně na tomto zastoupení dne 18. března 1996. Rovněž dopis belgického Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. dubna 1996 potvrzuje skutečnost, že belgické orgány zaslaly Stálému zastoupení Rakouské republiky zvláštní průkaz totožnosti vydaný na jméno žalobkyně. K tomuto dopisu je připojena kopie dotčeného průkazu

totožnosti, vydaného dne 16. dubna 1996 s platností do 16. dubna 2000, na kterém je uveden text, že žalobkyně je administrativně technickou pracovnící Stálého zastoupení Rakouské republiky. Kromě toho zvláštní průkazy totožnosti vydané později žalobkyni belgickými orgány dokazují, že platnost uvedeného průkazu byla prodloužena do 16. dubna 2003.

34 Dopis Stálého zastoupení Rakouské republiky zaslaný belgickým orgánům dne 21. ledna 2003 potvrzuje, že toto zastoupení informovalo belgické Ministerstvo zahraničních věcí, že „[žalobkyně], administrativně technická pracovnice zastoupení, s konečnou platností ze zastoupení odešla“, a že byl tedy vrácen zvláštní průkaz totožnosti jmenované.

35 Konečně žalobkyně podala belgickým orgánům jako administrativně technická pracovnice Stálého zastoupení Rakouské republiky žádost ze dne 7. srpna 1997 o osvobození od daně z přidané hodnoty (DPH), pokud jde o nákup určitého zboží a služeb určených pro osobní užívání. Rovněž dopis finanční správy Ministerstva financí regionu Brusel-hlavní město ukazuje, že žalobkyně byla pro rok 1997 osvobozena od regionálních daní z nemovitostí vzhledem k tomu, že se na ni vztahovala Vídeňská úmluva ze dne 18. dubna 1961 o diplomatických stycích.

36 Ze všech těchto skutečností tedy jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla pracovnící Stálého zastoupení Rakouské republiky, že jejím nadřízeným byl velvyslanec, stálý zástupce Rakouské republiky při Evropské unii, a že její statut byl stejný jako statut ostatních úředníků vyslaných na toto zastoupení. Práce, kterou žalobkyně vykonávala na Stálém zastoupení Rakouské republiky během celé referenční doby, musí být tudíž považována za práci konanou pro tento stát.

- 37 Tento závěr není vyvrácen argumenty Komise, že žalobkyně, přestože pracovala na tomto stálém zastoupení, nepracovala pro Rakouskou republiku, neboť vykonávala práci pro VB a OGB, které byly orgány, jejichž úlohou bylo hájit zájmy spolkových zemí a odborů, a nikoliv zájmy státu.
- 38 Na podporu tohoto tvrzení Komise rozvinula řadu argumentů založených na účincích a rozsahu pravomocí rakouských spolkových zemí, VB a OBG a na jejich vztahu se státem na základě rakouského vnitrostátního práva.
- 39 Tvrzení Komise nemůže být přijato.
- 40 Toto tvrzení je totiž, jak bylo právě uvedeno, založeno na skutečnostech vycházejících z rakouského vnitrostátního práva a z tohoto důvodu odporuje požadavku na jednotné uplatňování práva Společenství a zásadě rovnosti, ze kterých vyplývá, že znění ustanovení práva Společenství, které neobsahuje žádný výslovný odkaz na právo členských států za účelem určení jeho smyslu a rozsahu, musí být za běžných okolností vykládáno autonomně a jednotně v celém Společenství; tento výklad musí brát v úvahu kontext ustanovení a cíl sledovaný dotčenou právní úpravou. Při nedostatku výslovného odkazu však může uplatnění práva Společenství případně vyžadovat odkaz na právo členských států tam, kde soud Společenství nemůže v právu Společenství nebo v obecných právních zásadách Společenství odhalit skutečnosti, které mu autonomním výkladem umožní upřesnit jejich obsah a rozsah (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 1984, Ekro, 327/82, Recueil, s. 107, bod 11; rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, Díaz García v. Parlament, T-43/90, Recueil, s. II-2619, bod 36; rozsudek Soudu ze dne 28. ledna 1999, D v. Rada, T-264/97, Recueil FP, s. I-A-1 a II-1, body 26 a 27, potvrzený výše uvedeným rozsudkem D a Švédsko v. Rada). V projednávaném případě není odkaz na rakouské právo nutný, neboť není zpochybňováno, že stálé zastoupení členského státu při Evropské unii je jednou ze státních institucí ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

- 41 Kromě toho tomuto tvrzení Komise odporuje její vlastní stanovisko v projednávané věci, a sice že výraz „práce konaná pro některý jiný stát“ musí být vykládán autonomně ve vztahu k různým vnitrostátním právním předpisům, aby bylo zamezeno odlišnostem, jak potvrdil Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku D a Švédsko v. Rada (bod 11). Toto tvrzení mimoto přímo odporuje stanovisku, které sama Komise vyjádřila ve stejné souvislosti v jiných věcech zahájených před Soudem, týkajících se stejné otázky, jako je otázka v projednávané věci. Ve věci T-83/03, Salazar Brier v. Komise tak Komise ve své duplice došlé dne 30. září 2003 s jistotou tvrdila, že takové orgány jako stálá zastoupení při Evropské unii jsou zahrnuty ve výrazu „stát“ ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu a že toto hledisko je platné bez ohledu na zvláštní služební povinnosti vykonávané osobou v rámci tohoto orgánu. Komise totiž uplatňovala, že nebylo nutné zkoumat zvláštní a specifické služební povinnosti vykonávané úředníkem pracujícím pro stálé zastoupení, jelikož skutečnost, že tento úředník vykonával pro tento orgán činnost a že tento orgán je zahrnut v konceptu „stát“ ve smyslu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhá odrážka přílohy VII služebního řádu stačila pro použitelnost tohoto ustanovení.
- 42 Postačuje tedy, aby osoba vykonávala svoji profesní činnost pro orgán, který je součástí státu v uvedeném smyslu, jako je stálé zastoupení, na něž se plně vztahuje výjimka stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu bez ohledu na zvláštní a specifické služební povinnosti vykonávané tímto úředníkem v rámci uvedeného orgánu. Pokud by tomu tak nebylo, bylo by nutné provést podrobný rozbor úlohy a služebních povinností provedený z pohledu vnitrostátního práva, což by bylo v rozporu s výše uvedenými požadavky. A to tím spíš, že je výlučně na každém členském státu zorganizovat své služby tak, jak uzná za vhodné, a určit tak cíle a služební povinnosti, které stanoví svým úředníkům a zaměstnancům.
- 43 Z výše uvedeného, a aniž by bylo třeba zkoumat argumenty Komise založené na ustanoveních rakouského vnitrostátního práva, vyplývá, že práce, kterou žalobkyně vykonávala pro Stálé zastoupení Rakouské republiky během referenční doby, musí být považována za práci konanou pro stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního

řádu. V důsledku toho musí být tyto roky v souladu s tímto ustanovením zneutralizovány a nevzaty v úvahu. Proto s ohledem na skutečnost, že žalobkyně pracovala na Stálém zastoupení Rakouské republiky od 18. března 1996 a během celé referenční doby, musí být tedy výše uvedená doba pěti let stanovená mezi 18. březnem 1991 a 17. březnem 1996.

44 V tomto ohledu přitom stačí uvést, že žalobkyně v Belgii před 15. květnem 1995, kdy se přestěhovala do Bruselu za účelem práce ve službách kanceláře Spolkové země Tyrolsko, ani neměla bydliště, ani nevykonávala sebemenší profesní činnost. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla v Bruselu během doby pěti let stanovené uvedeným článkem 4 přílohy VII služebního řádu své obvyklé bydliště, splňuje tedy podmínky stanovené tímto ustanovením pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí.

45 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise nesprávně zamítla zneutralizovat dobu, během které žalobkyně pracovala na Stálém zastoupení Rakouské republiky, a následkem toho nesprávně shledala, že žalobkyně nesplnila podmínky pro udělení příspěvku za práci v zahraničí stanoveného v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu.

46 Je tedy třeba přijmout druhý žalobní důvod, který vychází z porušení článku 4 přílohy VII služebního řádu.

47 V důsledku toho a aniž by bylo nutné rozhodnout o ostatních žalobních důvodech předložených žalobkyní, je namístě prohlásit projednávanou žalobu za opodstatněnou a zrušit sporná rozhodnutí v rozsahu, v němž zamítají přiznat žalobkyni příspěvek za práci v zahraničí.

K příspěvkům souvisejícím s příspěvkem za práci v zahraničí

Argumenty účastníků řízení

- 48 Žalobkyně uvádí, že pokud je jí přiznán nárok na příspěvek za práci v zahraničí, požaduje použití judikatury vycházející z rozsudku Soudního dvora ze dne 28. května 1998, Komise v. Lozano Palacios (C-62/97 P, Recueil, s. I-3273), na základě které jí automaticky přísluší nárok na denní příspěvek a na příspěvek na zařízení.
- 49 Komise se domnívá, že tuto judikaturu nelze v projednávaném případě použít, neboť žalobkyně nemá nárok na obdržení příspěvku za práci v zahraničí.

Závěry Soudu

- 50 Soud uvádí, že čl. 5 odst. 1 první pododstavec přílohy VII služebního řádu stanoví, že příspěvek na zařízení ve výši dvou měsíčních základních platů v případě úředníka, který má nárok na příspěvek na domácnost, nebo jednoho měsíčního základního platu v ostatních případech se vyplácí úředníkovi v trvalém služebním poměru, který splňuje jednu ze dvou následujících alternativních podmínek, a sice buď splňuje podmínku pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí, nebo prokáže, že byl nucen změnit místo svého bydliště, aby splnil povinnosti vyplývající z článku 20 služebního řádu (rozsudek Soudu ze dne 12. prosince 1996, Lozano Palacios v. Komise, T-33/95, Recueil FP, s. I-A-575 a II-1535, body 57 a 58, potvrzený v rámci opravného prostředku výše uvedeným rozsudkem Soudního dvora Komise v. Lozano Palacios, body 20 až 22).

- 51 Vzhledem k tomu, že příspěvek na zařízení stanovený uvedeným čl. 5 odst. 1 přílohy VII služebního řádu se vyplácí úředníkovi, který splňuje podmínky pro přiznání příspěvku za práci v zahraničí, je proto třeba mít za to, že žalobkyně má nárok na příspěvek na zařízení.
- 52 Co se týče denního příspěvku, je nutné podotknout, že tento příspěvek nesouvisí s příspěvkem za práci v zahraničí a je v souladu s čl. 10 odst. 1 přílohy VII služebního řádu přiznán výhradně úředníkovi, který prokáže, že musí změnit místo bydliště, aby splnil požadavky článku 20 služebního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve své správní stížnosti nepožadovala přiznání tohoto příspěvku, je namíste prohlásit část návrhu, která se týká přiznání uvedeného příspěvku, za nepřipustnou.
- 53 Z výše uvedeného vyplývá, že je rovněž namíste zrušit sporná rozhodnutí v rozsahu, v němž zamítají přiznat žalobkyni příspěvek na zařízení.

K nákladům řízení

- 54 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise byla ve sporu neúspěšná, je namíste uložit jí náhradu nákladů řízení v souladu s návrhy žalobkyně.

Z těchto důvodů

Soud (první senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí ze dne 8. dubna a 29. října 2003 se zrušují v rozsahu, v němž se týkají zamítnutí přiznat žalobkyni nárok na příspěvek za práci v zahraničí, stanovený v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství, jakož i nárok na příspěvek na zařízení, stanovený v čl. 5 odst. 1 této přílohy.**

- 2) **Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**

- 3) **Komise ponese veškeré náklady řízení.**

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 13. září 2005.

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

J. D. Cooke